

W. Johansens prædiken 2. juledag

Taler

W. Johansen
Sognepræst

Dato

26. december 1941

Sted

Sdr. Felding Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Mathæusevangeliet kapitel 10, vers 32-42

1 Stefanus troede paa Jesus; det gjorde Raadsherrerne ikke, og deraf kom
Modsatningen imellem dem. Det gør en afgørende Forskel, om man er med
ham eller imod ham, og naar to Mennesker indtager hver sin af de to Stillinger
overfor ham, bliver der en stor Modsætning mellem dem, ogsaa selv om de er
5 nært forbundne med hinanden. Det staar der meget om i Teksten i Dag.

Naar en tager imod ham, og en anden vender sig fra ham, fjerner de sig paa
afgørende Maade fra hinanden. Saadan forudsaa Jesus, at det vilde gaa, og derfor
talte han de skarpe Ord om Spliden mellem Fader og Søn og Moder og Datter.

10 Han kom for at bringe Fred; men han forudsaa, at der hos mange ikke vilde være
noget Rum for den Fred, saa Resultatet i Stedet for vilde blive Sværd. Han
gjorde sig ingen falske Forestillinger om den Modtagelse, hans Budskab vilde
faa. Han vidste, at Mennesker vilde stille sig yderst forskelligt overfor ham, og
saa vilde Følgen nødvendigvis blive Spænding og Modsætning. Det sagde han
15 dem rent ud, og det er det, vi hører om i Evangeliet i Dag.

Naar Dagen har Navn efter Stefanus, kan Dagens Evangelium heller ikke have
nogen anden Klang end den, det har. Naar vi skal mindes en Mand, der kom i
skarp Modsætning til sine Omgivelser, fordi han havde valgt paa en helt anden
20 Maade overfor Jesus end de, passer Dagens Evangelium saa godt, som det kan
tænkes.

Stefanus havde den Fred, Jesus giver; den fyldte ham saadan, saa han kunde
bevare sin Glæde og dø med Frimodighed. De andre havde vendt sig fra ham, og
25 dermed havde de ogsaa afskaaret sig selv fra Freden. Det er de to Standpunkter,
som ogsaa findes endnu. Man maa træffe sit Valg for eller imod, og vil man for
enhver Pris være fri for at komme i saadanne Modsætningsforhold som dem,

Jesus taler om i Ordet i Dag, maa man vælge imod ham. Stefanus kunde godt
30 have beholdt Livet. Han havde ikke haft nødig at dø paa en brutal Maade i en
ung Alder. Han kunde bare have stillet sig paa samme Maade overfor Jesus som
Raadsherrerne, saa havde der ikke været nogen Modsætning mellem dem, saa
var de ikke bleven vrede paa ham, og saa havde de ikke gjort ham noget ondt.
Han var selv Skyld i alt, hvad der kom over ham. Det var alt- sammen Følger af
35 hans Valg overfor Jesus. Han kunde have ladet være med at tro paa ham, han
kunde have vendt sig fra ham og forhærdet sig imod ham, saadan som de andre
gjorde, og saadan som saa mange gør endnu, saa var det hele gaaet an – derledes;
han kunde være kommen til at leve – uden Fred –; men han valgte at dø med
Fred, og saa fik han Lejlighed til at aflægge et Vidnesbyrd for dem, som de til
40 deres Dødsdag ikke har kunnet glemme. Der staar, at de saa hans Ansigt som en
Engels Ansigt. Det Syn har nok ofte staaet for dem siden.

Først prædikede han for dem, saa det gik dem til Marv og Ben, og bagefter
vidnede han for dem med sin Død. Han kunde have ladet være med at vidne
45 saadan for dem, han kunde have reddet Livet, saa havde vi nu ikke holdt Sct.
Stefans Dag, saa havde vi nu ikke mindedes ham, for saa havde der ikke været
noget at mindes. Han traf sit Valg overfor Jesus, og han tog Følgerne deraf, han
søgte ikke at unddrage sig de Trængsler, det førte ham ind i. Der var noget, der
var større for ham end at redde Livet, og det var at være Jesus tro. Han sprang
50 ikke fra, da han saa, hvor det bar hen; han blev paa den Vej, han havde valgt, for
han vidste, at det var den rette. Der blev givet ham en Lejlighed til at vidne for
Raadet, og han brugte den uden Hensyn til, hvad det vilde koste ham.

Saadan staar han for os som en Mand, vi maa se op til. Han var afgjort overfor
55 Jesus. Han havde givet sig helt til ham, og derfor blev han ogsaa saa afgjort og
helstøbt i sin Færd. Hans Modstandere var lige saa afgjorte i deres Valg; derfor
maatte de tørne sammen. Vil man for enhver Pris undgaa at komme i saadan et
Modsætningsforhold til andre, skal man ikke vælge som Stefanus. Vælger man
helt for Jesus, undgaar man ikke Modsætningsforholdet til dem, der har vendt
60 sig fra ham.

Det var for Stefanus saa stort at staa i hans Tjeneste, saa han ikke ønskede sig løst
derfra, skønt han saa, hvor det bar hen. Den Mand har vi noget et lære af. Han
maatte dø; men Jesus var ham nær og fyldte ham med sin Glæde og Fred.
65 Striden udadtil blev ham i fuldt Maal til Del; men Freden indadtil blev ham i
lige saa fuldt Maal til Del. Han kunde have undgaaet den Strid udadtil; men saa

havde han ogsaa maattet undvære Freden indadtil. Han valgte rigtigt. Han gjorde Ret i at agte Livet her ringe i Sammenligning med det at være Jesus tro.
70 Han gjorde ret i at følge sin Overbevisning. Freden indadtil er saa meget værd, saa den opvejer Striden udadtil. Deri ligger Forbindelsen mellem 1. og 2. Juledags Evangelium.

Vi hørte om Freden i Gaar, og vi hører om Striden i Dag. Den Fred, Jesus kom
75 til Jorden med Julenat, betyder ikke saa lidt, saa det ingen Forskel gør. om man har den eller ej. Tværtimod, der er en afgørende Forskel paa, om man har den eller ej. Man har den, naar man tager imod ham; men man mangler den, naar man vender sig fra ham. Det er den forskellige Stilling overfor ham, der afgør, om man har Freden eller ej, og det er den forskellige Stilling overfor ham, der
80 forvolder de Modsætninger, vi har hørt om i Dag. Hvis det, Jesus har at give, var noget ringe og betydningsløst, kunde det aldrig være saa afgørende, hvordan man stillede sig overfor det. Det siger ikke stort, hvordan man stiller sig overfor noget, der kun har ringe Betydning. Det har ikke saa meget at sige, om man tager imod det eller støder det fra sig. Der bliver ingen større Modsætning
85 mellem Mennesker af den Grund, saa naar der blev saa stor en Modsætning mellem Stefanus og Raadsherrerne, naar Kløften imellem dem blev saa dyb og uoverstigelig, viser det tydelig, at det, der skilte dem, var noget stort. Det var noget stort, Stefanus tog imod, og det var noget stort, de vragede.

90 Altsaa, hvis Jesu Evangelium ikke var stort, vilde det heller ingen Modsætninger forvolde. Hvis han ikke er Guds Søn, er det ikke saa afgørende, hvordan man stiller sig overfor ham. Hans Budskab volder Strid, fordi den Fred, det indeholder, er saa stor og værdifuld. Den store Strid, vi hører om paa 2. Juledag, er altsaa en Følge af, den store Fred, vi hører om paa 1. Juledag. Det er det,
95 Paulus mener, naar han et Sted siger, at den overgaar al Forstand.

Stefanus syntes, at Freden var Striden værd. Havde han ikke syntes det, kunde han have faaet det byttet om. Han syntes, at den Fred, han ejede, var saa meget værd, saa han ikke vilde bytte den bort for bedre Kaar. Det Jesus giver sine, er
100 noget stort. Det vidner Stefanus for os om, og han gør det stærkt og indtrængende. Det Troens Samfund med sin Frelser, som han stod i og talte udaf, betød saa meget for ham i den Stund, saa det blev ham et underordnet Spørgsmaal, om han skulde være her kort eller længe.

105 Saadan tænker det naturlige Menneske ikke, saadan tænker man kun, naar man

ejer noget stort. Stefanus var villig til at slippe Livet her, fordi han ejede noget, som var endnu større. Det, Jesus gav ham, var uendelig stort. Det han i Nutiden giver dem, der tror paa ham, er ogsaa uendelig stort. Det vidner ikke alene
110 Stefanus om; men det vidner hele Evangeliet om, skønt det har en anden Tone end Evangeliet i Gaar. Naar det, Jesus har at give, er saa stort, gælder det for dig kun om een Ting, at du ikke vrager det. Sig af hele dit Hjerte: „Jeg lukker ind i Sjæl og Sind dig, Herre min, med al din Naadegave,“ saa stiller du dig paa den rette Maade overfor Juleevangeliet.

115

Amen.

Kilde

W. Johansen: "Unationale" Prædikener fra Besættelsestiden. A. Olesens Forlag, Aabenraa. 1948

120

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

2. Juledag, Anden Verdenskrig, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

125

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/w-johansens-praediken-2-juledag>

130

135

140